

Ціна 6^p

жамить що два тижні

Рік IV.

Лондон, 15 червня, 1948.

Ч. 17 (62)

Мобілізація „палестинських козаків”

Шило

ЩО ЗА ГАЛАС? ЩО ЗА ШУМ?...
 БІЖИТЬ ІЩИК, СРУЛЬ, АБРУМ
 І ГОРЛЯЮТЬ НА ВЕЕСЬ СВІТ:
 ТЕНЕР У НАС БУДЕ "ГІТ"!!!

В НАС ДЕРЖАВА ВЛАСНА Є,
 УРЯД, ВІЙСЬКО - ВСЕ СВОЄ
 І НЕ БУДЕ В НАС БІДИ,
 БО НА ТЕ МИ І ЖИДИ!...

АРАБ З БОКУ ТІЛЬКИ ЄДАВ
 І НА БУС СОБІ МОТАВ...
 ВЗЯВШИ СВОЇХ ВСІХ БРАТІВ,-
 ВДАРИВ БРАЗ НА ТЕЛЬ-АВІВ..

І ЛИПИТЬ ЗАВЗЯТИЙ ВІЙ!
 ЗА НИМ ЗОРИТЬ СВІТ ЦІЛИЙ

І, ЗАПЕРШИ ВІДДИХ,- ЖДЕ,
 ЩО ТО ДАЛІ ДЕ БУДЕ?!...

Славайсу!

Чесні Редакторцю!

Ну, знайти, - меркувавем, жи в нас сі вже ганц привели тоті штраманцкі кавалери, жи то бувало, на рузьних забавах, ци вісількох фурт вирховодили та вікрикували: Музыка стань, - ніх то ни гулеми, ино ксеендзова Марині, вітів слуга і я!.." Іднак я сі помилив...

Екос ту, ідної нидлі в СУБ-і сам видізем таких фіфаків, жи ажимсі зчудував, де вони бис то, рахувати, - цалий чес жили, жи сі ше ни ві вчили люццости.

Залев си іден з другим пельку "джіном", ци екосе енчов заразов, таї сі причипив в СУБ-і до теї шафи, жи граїи й крути таї крути, гі пса за вуха... Я си став водалици таї сі дивю.

Аж підходи іден такий, рахувати, - кавалір на цалу губу, до ідної жінки, жи розмовела, можи про екіс поважні справи, з двома клопцема, та хочи, би вона йшла з ним гулети. Бона го пи рипросила, би сі ни воображував, бо типерічки занета і ни можи йти гулети таї зім пішов. Али потім буре іі енчий клопци гулеті, а тамтой, ек тото ведрів, - відіпхнув від шафи старого, сиво волосого рїмінце, жи в СУБ-і сторожом, спинив музику й вутори: "Ни хтілас йти зі мнов гулеті - ни будиш з ніким!.."

Він коли себи мав ше кілька таких, ек сам дзюндзюристих кулетів, жито, рахувати, - за гре йцір пивів, а за десїт пений і вои тиж стали підкосити голос і хтіли відав зчинити в СУБ-і лївантуру. Тамичики було тиж венци порїйдних клопців, жи сі їм таке "геройство" ни сподобало, та й стали їм звиртати увагу, жи, мовлев, тутячки ни місце на такі вібрики, али з пеним сі довуториш, гі зкокем: в болотї!..

Він сі, іден з другим відав запїмнув, жи то ни в його силї, лиш в Льондїні... Уже сі минули тоті чеси, коли то, ек дївка з ним ни пішла гулеті, - то він і набив до писку!.. Чес би вже набрати бодай капку теї культурности і сі заховувати мжи люджи екос пристойні! Тра пам нїтати, жи на нас сі диве чужї люди!

А екіис іден з другим залев морду, - то сі ни пхай мжи порїйдні люди, - а йди си до парку ци дес до дїтька й ни заваджей людем!..

Ведлуг мого зданї, куждої недїлі, коли е в СУБ-і люди, - то повинн тиж чес-від-чесу заг ленути тамички хтос зі Зарїду СУБ-у і вважети, си тамички був порїйдок та би ни крутив, хто тїц ко хочи, теї шафи, бо пупсувати мона лежко али направити так лежко сі ни вдасьї! Зрештов вона куштуе, рахувати, - такой фїйний грїм.-

Чес би тиж і скїнчити з тотим пієньством, бо шо правда, намї люди пот такої занато!

Лисав ми іден кулега-дїпїстїй, жи по лег-рох страїні сі заморїнило пієньство та картографїство " люди, жи, рахувати, - цалий тиждїнь нїраз досїт темко робе на той грїш, - потїм го пропїят, ци програят в карти.

Ведлуг того често попадаят вони до "калабу шу" " потїм вже е фурт на воцї команданта.

Всі знают, жи тверезого, порїйдного хлопа нікто сі ни вчїпи, бо він сі стараїи так поводити, би нікому ніц злого ни зробити та нікого ни образити за тото йго всі поважєт. -

На тотїм кїлчєу Там сі нїсько кланєв та нчу Там всього найфїйнішого!

Гетаньти ми здоровї!

Ваш

Средь Юшка

Шило

На стару нуту

Гей, там, в Манчестері
Лєсь Ньовський там живе.
До нього, від Дї-Пї-стїв
потїчком грїш пливе...

Сміються хитрі очі,
шо бідний люд, робочий,
за тиждєнь, шо заробить,
у нього все проп'є...

До цього-то ось, "Клєбу"

не один заходив,

не один там, мов в банку,-

увєсь свій грїш "зложив"...

Лєсь Ньовський - сонцем сяє

та руки затїрає

й радїє, шо чудовий

він "бізнес" заложив...

І, ось він, - кожний бачить, -

коршмар, на цілий рот!...

До того-ж, - сказать правду, -

"гарячий патріот"...

Й з "патріотизму" цього

він кїчє: "Свій до свого!

Ось, "віскї", "джїн" у мене, -

позбудетєсь турбот!..."

І так-то дні за днями

в Манчестері пливають...

Людям усе байдуже, -

шо раз-то бїльше п'ють...

Цїла-ж Управа СУБ-у

в безрадностї тре чуба,

бо вивести не в силї

лїд з тїми, на яснє путь...

Вен д'Е.

"Прїзонерська" лірика

Я іду, а кругом метушня,
сонце світїть і місто чатує.
Раз, на тиждєнь цей край короля
оживає, смїєтьє й жартує...

Лише раз бачу вуличний рух,
як з черги наступає субота.
Тодї в містї людеї е, як мух
й затїхає в крамницях робота.

До "синєми" не влїзеш ніяк!..
Скрїзь "айскрїми" морозять повітря,
їз афїші смїєтьєся Годяк
і старєнька нахмурилась Дїтрїх...

Я іду, зачіпаю дївчат
і хвалю їх красу, їхні очі,
та одне чую скрїзь: "Ю шарап!"
Але чомусь мовчати не хочу.

Я іду, а в кишєні "цюки",
поза тим - ні паршивого пенса...
І смїютьєся з афїш Годяки,
мовби кажутє: "Ти бродїш без сенсу"

Я іду, а кругом мерєхтять
їз новинами свїжі газети...
На асфальтї папєри лежать
і дїрчатї від "басів" "тїкетї".

А як темїнь на місто паде, -
знов приходїть проклята нудота...
Знову тихо, аж поки прїїде
раз, на тиждєнь весєла субота...

Я іду... Скаженїє дєсь "бєнд"
і до мурїв закоханї лїпнуть...
Нї, не тїшїть мене цей "вік-єнд", -
я чєкаю весєлого лїпня

Сосою зачула що:

Безробітні в Австрії дуже бажать 3-ої світової війни бо мають надію після її закінчення знов дістати працю...

Серед урядовців ІРО велика радість, бо Сталін згодився приймати всіх Ді-Ні. без огляду на національну, партійну приналежність та звання й поселити їх власними коштами на... безмежних просторах ССРСР...

З Москви наспіла страшна вістка: НКВД-істам прозить безробіття! "Найясніший" приобіцяв дати НКВД-істам працю й вислав цілі армії репатріаційних комісій до Австрії та Німеччини Скитальці, місто їхати на "родину", як "матеріал" для праці НКВД, - дають "доблесним" магіорам читати "Осу"...

Великий український патріот керівник будівельної фірми в Горішній Австрії, інж. Ф. Ляк вчинив для України велике діло, бо запросив до себе на свята представника З.У.А.Д.Комітету - п. Гіну. Гостинність була така щира, що інженер був змушений відвезти дорогого гостя до стації власною своєю кобилєю, чим викликав велику сензацію серед автохтонів, які вперше побачили америнанського громадянина на цього рода возі.

... Для "добра України" інж. Ф. Ляк, у своїй фірмі позвільнював із праці майже всіх українців, а на їхнє місце приймає австрійців та німців. Ненька-Україна напевно цього йому не забуде!...

Манчестерський не Франко

Ще Шидитя не

(Пісня не друга)

Вуйку! Вуйку! То-ж не жарт! Де горілка є і карти, балачки пусті лунають, - там полаються й поб'ються, чужі люди їдсміються, бо злу сторону пізнають...

Щоб зробити добре діло й всім дивитись в очі сміло, - треба "бізнес" занехати й харчівню, гостель відкрити, буде що й кому варити, для гостей своєї хати!

Буде й грошків, чимало, коли вести чесно, вдало читальню, гостель, харчівню, або лиш на нічліг постіль буде повно чесних гостей, принесуть не одну гривню!...

Як вже буде досить грошей, - то купите дім хороший, збудуете церкву гарну. На театр, танці, музики купите залю велику, то й не піде труд на марно!...

Будуть люди всі радіти, нещасної Неньки діти. Будуть вдячні за опіку, над братами на чужині... Не зістане й Вуйко в тіні-честь такому-ж чоловіку!...

"Оса" радить, як найкраще, бо ще діло не пропаде!... Час найвищий завернути від провалля, від безодні, бо потім будем не годні!... Час отямитися, краще!!!

Вже час сі спалнитати!

Ек я чую, - шос ни файні в тотім Манчестері... Есьо драймай, іно в коршмі фурт вотверті двері!...

Там си шморгне, іден з другим "чогос" киліщину... Там си романц тиж закрути з молодов дівчинов...

А в тім СУВ-і шо?!.. Ні пити, ані закусити, ні екос ни віпадай дівку притулити!...

Ни іден си померкуй: "Шо ми з тих газетів?!.. Й так міністром я ни буду, - нимає липети!..."

Боно правда, али ліпши шос пиричитати, засьпівати рідну пісьню, ци й пожертувати,

ані-ж фурт сидіти в коршмі й смоктати сивуху, жи то чесом ни віходи декому на сухо...

Бо пеній клоп, - гі свине та, - всьуда рило пхайи, фурт эчинейи лівантуру, фурт всіх заціпайи!...

Отож, раджу я Вам, Братя, пиристаньти пити! Пиристаньти за горілку свій гріш виносити!!!

Запишице в члені СУВ-у, віпишит газету, а ту коршму вобминайи вулицьов дісетов!...

Памнітайи за свій гонір! Эййи, ек годице, - а туди Вас пошенуют всі і

Гриць Мазнице.

Лексикон Соси

/Опрацьовав проф. Гедз/

САТЕЛИТ - Прихвостень. Кандидат на підхвостня...

СЛАВА - Рід хвороби мізку. Робить людину інколи славною, а частіше трупом...

СЛІПОТА - Епідемічна хвороба, викликана в Західній Європі "райським співом" кремлівських сирен... Поводі переходить у далекозорість, чим занепокоєні "сирени" і зменшили репертуар пісень до "вета"...

СОС - Буває різного смаку, краски, запаху. Тепер модні політичні соси, що їх варять за любови політичні провідники. Вони мають особливі властивості. Що для одного видається солодким, - для другого - гірким, для третього - кислим... Що

для одного - олім, - для другого - чорним і т. д... Найгірше те, що всі мусять такий сос їсти...

С.О.С. - С-пасить, - О-бкрадає С-галін!!!

СПОКІЙ - В практиці не існує!..

СПІЛЬНИК - В інтересі часом добре, але в сушржжі майже ніколи...

СТАЛЬ - Продукт із заліза, з відповідними домішками.

СТАЛІН - Продукт з... Маркса, з невідповідними домішками...

СТРАХ - Панував в Європі, але до нього вже привикли. На сході носить назву "жах".

СУМЛІННЯ - Рідкісне явище навіть у допомогових, громадських організаціях...

СХІД - Союз Хабарників (Хумбанів) Ідолопоклонних Дурноляпів.

ТАЙНА - Те, що зберігається до часу, коли виявиться. Тоді перестав бути тайною й стає явною причиною до творення нових тайн і т. д...

ТАНЕЦЬ - Найбільше модний політичний. "Кривий танець" на взірць українського, національного - без кінця...

ТЕРПЕЦЬ - Рід шнура, на котрому вішають для просушення "вета"... При переладованні може ввірватись...

ТЮРМА - Для поодиноких людей є в кожній державі, а для поодиноких держав - в ССРСР...

Печесаний

Що потрібне для героїства?...

Приїхавши на Словаччину з голодної Германії - очам своїм не вірив, приглядаючись багатим крамницям і базарам, повним усякого товару, що його можна купити без карток і за невеликі гроші. Мій друг Василь клявся на чім світ стоїть, що це словаки зробили спеціально для пропаганди сподіючись нашого приїзду. Однак це була дійсність. Нераз сниться мені великий, як дворічна дитина, - білий хліб, що коштував тільки 25 корон. Але краще залишим це, бо порівнюючи до австрійських кальорій, - мене хватає сто чортів нараз! Переїдм до іншої теми.

Отже, в Міліні почув я радісно-сумну новину - техн. старшина пор. Б. - любимець самоходової сотні (був, як то кажуть "свій хлоп"), повернувшись з під Бродів живий та здоровий, - мав тепер якусь катастрофу й лежить у лічниці вже 10 днів, неспритомний.

Йду відвідати поручника. Заходжу в кімнату й бачу, що справа не так эле представляється.

Лежить поручник на ліжку, покурюючи цигарку та й романсує з мед-сестрами. Правда, має трохи побиту голову й ногу в гіпсі, але до смерті ще далеко. Побалакали ми й я його питаю, як це було? -

- Та... знаєш, їхав я раз у вечері мотоциклом, (темно було ще й дощ лив, як із цебра), а тут хтось як таранне мене по голові, аж свічки в очах засвітилися!.. Отямився я аж у лічниці.

Не знаю, що тепер буде, - треба писати "мель дунг", бо мотоцикл я погаратав зовсім!

- Дійсно на вас хтось напав? - питаю. Хто це мігби бути, цікаво?!..

- Та воно так виходить, що напали напевно партизани...

Заходив я опісля нераз до поручника з пляшкою "сладкої", або "слівовічки", аж поки не залишив Словаччини. -

Вже було рік по війні, як опинився я в Зальцбурзі, як політичний імігрант, Ді-Пі-ст, "австлендер", "фашист", - я, бігме не знаю, чим тоді не був, бо документів не мав жодних, ані ж сотики при душі. Одиноке, що мав я на собі, - це уніформ, закрашений на чорно. Прийшов я на університет, записався на філософію, бо інших факультетів не було. Для мене найважливіше - дістати документ. Там зустрів кількох українців, дійсних Ді-Пі-стів, в елегантних "анцугах", а між ними дуже олакучого інж. П. (шкільний друг пор. Б.) який теж записався на філософію, рятуючись перед "Арбайтсамтом". -

Від нього довідався я, що поручник живий, недавно вирвався з Відня, від "таваришів" і знаходиться недалеко.

- Ви його знаєте? - спитав мене зацікавлен-

ний інженер. -

- О, ще й як! Ми-ж були разом у одній частині! - відповідаю. -

- Чи то правда, що він на фронті наїхав мотоциклом на міну? -

Я зробив на інженера великі очі кажу, що правда.

- Як це було? - допитується інженер. -

Застановивсь я, що маю казати, але пригадавши, що інженер - "камізелник" і на війську розуміється, як вовк на звіздах... І ну-ж йому зплести байки, приписуючи й собі дещо з героїства (в інженера є не погана дочка). Кажу, що був я при цьому, а навіть разом із ним їхав тим нешасним мотоциклом, а що було дуже темно й ми не завважили, як переїхали нашу лінію, опинившись перед саміськими окопами "чубариків"...

- А не стріляли вони до вас? - перебиває інженер. -

- О, чому-би ні? Стріляли, ще й як а кулі сичали, мов оси, але ми пакуємо вперед, бо то, знаєте - "война"! Аж тут нагло під нами міна - бабах!!! й нас із мотоциклом викинуло в гору з 10 метрів!..

- Аж десять метрів?!..

- На десять може ні, але на три метри то таки підкинуло. Мотоцикл розірвало на куски, - поручник полетів у право, а я в ліво. Йому поламало ногу й потовкло голову, а мені поламало ребра та вивихнуло ногу...

Інженер похитуючи головою, - дивується: - то таки страшно на фронті, - говорить сам до себе.

Раз якось зустрічаю пор. К. (ветеринар із швадрону).

- Як поживаєте, докторе? -

- Ах, краще не питайте!.. Як голій у кропиві!.. Працюю на тартаці, двигаю важкі колоди й не можу навіть жінці та дітям на хліб заробити, - на тих кальоріях уже ледві клягаю...

Згадуємо минуле, друзів. Передаю ветеринарові останній привіт від "господічни" Міліци.

- Ех, і гарні-ж часи були!.. - всміхаючись, - говорить ветеринар. Нема то, як при війську!!!

Згадали теж і про пор. Б.

- Говорять, що він наїхав на міну. Як це було в дійсності? Ви, здається були при цьому? - кажу я. -

- Бодай-же його шляк трапив, як він міну бабив! - відповідає ветеринар. - П'яна холера була, як та ніч... Ми разом тоді забавлялись і він нагло забав їхати на свою квартиру. Ми просимо: - не їдь! - а він уперся, як осел і змісця дав газу..

На закруті не пригамував і полетів просто на телеграфічний стовп, аж тріски зі стовпа посинались!..

На цьому я ветеринара попрощав і прохав, щоб він про це не говорив більше нікому, бо ануж дізнається про це інж. П. та його дочка, - тоді пропаде моє "героїство" й може... залицянн...

ОГОЛОШЕННЯ

УВАГА

УВАГА

УВАГА НОВІСТЬ

У 85-тому таборі організується хор гикавих! Хто почуватиметься на силах, - прохається ласкаво зголосуватись до п. Дави-Дяка!..

УВАГА

УВАГА!

НЕДОПЛАТНИКИ Й ПІСЛЯПЛАТНИКИ! БЕЗПЛАТНИКИ Й НЕПЛАТНИКИ "Укр. Лутки" й "Оси"!!!

Левний, безоблізноїдаючий середник на перелічення совісті - привертає спокій і веселість та чистить сумління...

Висилаємо нерайно, по одержанні чека на залеглу передплату "Квітаплати"!

При редакції "Оса" засновано "Відділ Лікарської Опіки"!

Приймається зголошення в випадках індивідуальних, або пошесних захворювань. На сумлінні недуги необхідно подати час, обставини захворювання та зовнішні і внутрішні прояви...

Ліки висилаємо в першому числі "Оси" по одержанні всіх даних. Лікування під фаховим доглядом проф. Гедза!

РАДИКАЛЬНІ СЕРЕДНИКИ!

"Антиамбіцим" в застриках!

Прібки - безплатно! -

"Одноуспілін" СВБстанція проти всіх хворіб!..

Замовлення приймає "Відділ Лікарської Опіки" ред. "Оса"!!!

- Чи ти вже є членом СВБ-у?
Ні, бо ще не дістав роботи. А ти?
- Я вже не потребую, бо маю вже роботу...

Рис. 17. Лондон, 15 лютого, 1944. Ч. 8 (131)

"The WASP"
Ukrainian Humorist
appears periodically

Адреса Редакції:
218, Sussex Gardens, W.2
Tel.: PAD 2029

Адреса Видавництва і Адміністрації:
49, Linden Gardens, London, W.2.
Tel.: BAY 8392

Видас: Союз Українців у Великій Британії.

Відпов. ред. : Вол. Каплун